

וזו היתה התוצאה :

שדה מכוסה גופות

מאחוריהם, מעל לראשי הצנחנים. הכנף הש"מאלי של המטוס היכה את סגן לוי בעורפו, גלגל אותו מעמדו.

המטוס הצליח להתרומם, עבר מעל לש"לש השורות הראשונות של צופים שהיו עדיין נדהמים מהבין מה שקורה. ואז נש"מעה נקושה עמומה, ובעיקבותיה זעקת אשה. זעקה רמה וחסרת ישע.

המטוס עלה בלהבות במרכז האגף השמאלי של הספסלים. מסביבו היה עשן וגופותיהם המרוסקים של המתים והגוססים.

בצד עמד ההמון, עוזר להוציא את הגופות או מסתכל, מוכה תדהמה, בלשונו

בדות ביותר. העיקרית: ששיתפו פעולה עם הבריטים כדי להכשיל את שליחותו של יואל בראנד, שהביא עמו מהונגריה את הצעת הס.ס. להחליף מאות אלפי יהודים תמורת ציוד אמריקאי. לו חזר בראנד להונ"גריה, במקום להיאסר על ידי הבריטים ב"סוריה (לשם הובא מתורכיה הנייטראלית בעזרת הסוכנות) יכול היה למשוך את ה"משא מתן משך כמה שבועות יקרים, אולי להכתיר בהצלחה את מאמצי ההצלה הגוא"שים של קבוצת קאסטנר.

זעקה חסרת ישע

היתה זאת הסיבה שההמון חיכה לסיום

לרא אלונקה. אחרי חבלה הראשונה, התארגנה הגשת העזרה. שוטרים, סדרנים ואנשים שבאו להשתתף בעצרת הזכרון, העבירו פצועים משדה האסון אל הדשא שמול מרפאת הקבוץ. בתמונה הרג מובל על זרועות אנשים כי לא היה זמן לחכות לאלונקה.

כיוון ירידתו. במרחק כמה צעדים עמדו שני גלגליו שלמים.

סביבתו הזכירה שדה קרב. ספסלים שרו"פים היו ורועים. בשטח, כובעים, תיקים וסמרטוטים מילאו את המגרש. שעה שהמצי"לים ערכו את גחיות המתים בשורה ארוכה ביקש מישהו, בצעקה, שמיכות לכסות את ה"תן. כמה אנשים, שזעו כשיזכורים, הלכו ובאו, סקרו את הגופות המאובנות בהת"עמקות מייסרת. כל כמה רגעים צנח מי"שהו לקרקע, מילל ליד גופה מעוכה, ונמ"שך ממנה בכוח.

מכוניות ואמבולנסים התכנסו מייד לשי"רות במקום הוגשה רק העזרה הראשונה ב"יותר הפצועים הובלו מייד לבית החולים שוייצר בטבריה, במרחק 13 קילומטרים. כאשר נשארו המתים לבדם, עברה מכונית כשא של המשטרה את השרשרת שהטייה המשטרה סביב למקום האסון והסעיגה את הגופות.

לפתע זעק מישהו בהתעזה: "היא חיה! היא חיה! היא עדיין נושמת!" רופא הוב"ל למקום. חולצתו הלבנה היתה מוכתמת בוז, משקפיו רכבו עקומים על אפו. הוא ניגש לגופת האשה המכוסה, פתח את חול"צחה השחורה וקרב את אוזניו ללבה. "מהר", ציחה אמבולנס! "יתכן ויש לה עוד סיכוי!"

לא היו יותר אמבולנסים במקום. טנדר ירוק נכנס למגרש, והאשה הועלתה לתוכו בהירות.

אין שניה בפענו

שעה יותר מאוחר, היה הכל שקט, בדו"מיית בית קברות. אנשים דיברו בלחישות מזועזעות: "דב הררי נהרג! הכן של אנציו (סירני)! אליק שומרני פצוע קשה! כסה המסכן! אשתו נהרגה!"

עוד אי אפשר היה לעמוד על ממדי האסון.

לאורך הכביש המוביל לטבריה עמדו חברי משקים וצפו במכוניות שעברו בטי"סה, עם מטעם האיום. מאות טיפסו על הגבעה התלולה מחוץ לבית החולים שויי"צ. זמן לזמן יצא אחד מאנשי בית החור"לים, ביקש תורמי דם מתנדבים. לא היה מחסר בתורמים צעירים.

בתשע בערב הופיעה מכונית כחול"שחורה לפני שער הברזל של בית החולים. משה שרת, ציפורה שרת, תדי קולק וחצי תריסר מלווים יצאו מן המכונית. שרת נראה נוע"זע מאד. אחר חצי שעה יצא. לא היה דבר שהיה יכול לעשות שלא נעשה כבר על ידי הרופאים והאחיות.

בחצות עוד עמד ההמון על משמרתו. החנשה על המאורע האיום הסתגנה בינתיים לעלים ולמסקים המרוחקים. קרובים החלי מגיעים לטבריה, רק כדי לשמוע כי הכניסה אסורה להם.

והרחק מן העיר, מעבר למי הכינרת הש"חורים, נצנצו כמה אורות עמומים. היו אלה אורות קיבוץ מעגן, בו לא עצם איש עין אותו לילה.

אנשים ברחו. ברגע הראשון, כשאנשים ברחו כל אחד לעבר אחר, היתה העזרה הראשונה אדנית ביותר. איש זה גורר פצועה כי לא היה מי שישא אותה אתו. אחרים נטלו ספסלים, השתמשו בהם כאלונקות חירום. כעבור רגעי החבלה הראשונים הונשה העזרה בייעולות.

הרוג. הרגו בעל שער שיבה וזקן לכן שישב במקום אשר בו פגע המטוס. שוטרים ואזרחים נושאים אותו ביניהם.

אך זה לא היה סוג. הקהל שיאבד את עשתונותו. רובו נפגש יותר מדי פעמים פנים אל פנים עם המות משייפגע על ידי הופעתו הפתאומית. אחרי דקות מספר חזרו, כדי לעזור בפעולות ההצלה.

גם האיש שלידי המיקרופון השתלט על עצמו. הוא החל מוציא סדרת סקודות למכ"שיירי כיבוי, לתגבורות משטרה, לרופאים ואחיות מקרב הקהל.

היא עדיין נושמת ו'

תוך חמש דקות נשאר מהמטוס רק שלד מתכת פחוס. בהתרסקותו השלים המטוס תפנית מלאה אחורה, ועתה צפה לעבר

פצועה על הכתה. תוך כמה דקות התרוקנה הרחבה. שרשרת סדרנים הקיפה את המקום למען אפשר הגשת עזרה. בתמונה: איש נושא פצועה לתחנת האיסוף.

פצוע קשה. אחד הפצועים קשה מונה על הארץ, לפני שהגישו לו עזרה. פיניו הפצועים נעשה על ידי מתנדבים שהעמידו את עצמם ומכוניותיהם לפעולה.

האש האדומות שליקקו במטוס.

תפשו מחסה פלו לארץ ו'

ואו ניגש מישהו למיקרופון והחל מטיל פקודות בצורות מהירים ועצבניים: "פנו את המקום מייד! התרחקו מן המטוס! תפשו מחסה מאחורי הבניינים! פלו לארץ! המטוס יכול להתפוצץ כל רגע! פלו ל"ארץ!"

לראשונה פרץ בין ההמון משהו שדמה לפאניקה. שרת, שהסתכל סביבו באי אימון מזועזע, נמשך מן המקום בורועו על ידי חבר משק, יגאל אלון מהר לבניין הקרוב, אחרים רצו או נטלו לקרקע.

הקראת איגרת הנושא. וכשהופיעו הפייפרים מחדש, היו הסחה ברוכה. הטיס הוציא את ראשו דרך חלון המטוס המוביל, נופף חפץ לבן. הוא רצה להראות, כנראה, כי הצליח להוציא מתחת לגלגל בשעת הטיסה הקהל מחא לו כפיים.

תוך תפנית שמאלה חג המטוס מעל לה"מון, גלש מאחורי האנדרטה כני שהטיס יטיל את איגרתו.

ואו קרה האסון.

לא בחיפזון, ולא לראוה, כי אם בדיוקנות אטית התנועה של חצוגת בובות. המטוס צלל נמוך ונמוך יותר, עבר, כשהוא בא